

ΕΞΕΛΙΞΗ

Σκηνοθεσία - Σενάριο: Περικλής Χούρσογλου

Ηθοποιοί: Αλέξανδρος Λογοθέτης, Βασίλης Κολοβός, Δημήτρης Ναζής, Βαγγελιώ Ανδρεαδάκη, Ελένη Γερασιμίδου

Φωτογραφία: Γιώργος Αργυροηλιόπουλος

Μοντάζ: Τάκης Γιαννόπουλος, Δημήτρης Πολυδωρόπουλος

Μουσική: Νίκος Λύρας

Χώρα: Ελλάδα (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 99'

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου 2024, Βραβείο καλύτερου ηθοποιού σε Β! ρόλο, και 3 υποψηφιότητες

Ο Χούρσογλου, στις δικές του «Άγριες Φράουλες», πατάει και με τα δυο του πόδια στην κοινωνική και κινηματογραφική ελληνική πραγματικότητα. Χειροποίητο, μα τρυφερό, λιτό και... ριψοκίνδυνο.

Η νέα ταινία του Περικλή Χούρσογλου, το δικό του προσωπικό «8 1/2», ένα συγκινητικό ταξίδι επαναπροσδιορισμού και αυτογνωσίας.

Ο Περικλής Χούρσογλου, δημιουργός του «Λευτέρη Δημακόπουλου» (1993) ήταν από τους πρώτους που ανέλαβαν να διδάξουν στο νεοϊδρυθέν το 2004

κινηματογραφικό τμήμα του ΑΠΘ κι έτσι η σκηνοθετική καριέρα του έμεινε για μία εικοσαετία σε δεύτερη μοίρα. Επειδή όμως κάθε σενάριο του εμπνέεται από προσωπικά, άμεσα ή έμμεσα βιώματα, τώρα που ολοκλήρωσε τον πανεπιστημιακό κύκλο του **στρέφει για ακόμα μία φορά την κάμερα στον εαυτό του**, τον οποίο συναντά το 2012.

Ο Νίκος, λοιπόν, είναι ένας Αθηναίος σκηνοθέτης, ο οποίος διδάσκει στη Σχολή Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και προβιβάζεται στην ανώτατη διδακτική βαθμίδα. Έτοιμος να ταξιδέψει για το πανεπιστήμιο με το βραδινό τρένο για να ορκιστεί, αλλά και για να κάνει το εβδομαδιαίο του μάθημα, αποφασίζει να πάρει μαζί του τον πατέρα του. Ο κύριος Αντρίκος δέχεται να συνοδεύσει το γιο του σ' έναν θαυμαστό, καινούργιο γι' αυτόν κόσμο.

Κινούμενος σε έναν απόλυτα οικείο χώρο, **ο Χούρσογλου αναρωτιέται πάνω στη σύγχρονη ανθρώπινη επικοινωνία** – ως άμεση σχέση η οποία ορίζεται από την κοινωνική, οικογενειακή, ηλικιακή, ακόμα και οικονομική κατάσταση των εμπλεκομένων, αλλά και ως έμμεση, καλλιτεχνική δημιουργία που απευθύνεται σε ένα άορατο κοινό. **Στις δικές του «Άγριες Φράουλες»**, ο χαμηλότονος δημιουργός, ο οποίος πατάει και με τα δυο του πόδια στην ελληνική πραγματικότητα, μοιάζει να ανακαλύπτει εκ νέου τον κόσμο, τόσο αυτόν που άφησε πίσω του (τον πατέρα του) όσο κι εκείνον που θα αλλάξει ερήμην του (από τους μαθητές του). **Με τολμηρή, γειωμένη λιτότητα και πηγαία τρυφερότητα, η οποία θυμίζει παλιό ιταλικό σινεμά** (ο νεορεαλιστής Φελίνι είναι μια

ισχυρή αναφορά), ξεπερνά κάποιες αφηγηματικές ευκολίες, παίρνει ριψοκίνδυνες αποφάσεις που εκπλήσσουν και κοιτάζει το θεατή στα μάτια, ψιθυρίζοντάς του: “να λοιπόν που ένα ρεαλιστικό **δράμα μπορεί ακόμα να κρύβει μερικές ευχάριστες εκπλήξεις για σένα**”.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Ο 18χρονος Νίκος και ο πατέρας του, Ανδρέας, ταξιδεύουν με το τρένο από την Αθήνα στη Θεσσαλονίκη. Ο Ανδρέας θέλει να δει το πανεπιστήμιο όπου σπουδάζει ο γιος του μαθηματικά, να κάνουν παρέα. Αλλά το μόνο που έχει ο νεαρός κατά νου είναι να συναντήσει μια ώρα αρχύτερα τη φίλη του.

40 χρόνια, μετά, ο Νίκος, οικογενειάρχης, κινηματογραφιστής και καθηγητής σκηνοθεσίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, ξεκινά να πάει στον σταθμό Λαρίσης για ν’ ανέβει στην συμπρωτεύουσα, όπως κάνει κάθε εβδομάδα. Όμως δεν είναι μια συνηθισμένη νύχτα. Την επομένη ορκίζεται για την παραγωγή του στην ανώτερη βαθμίδα διδασκαλίας «εξέλιξη» στην ακαδημαϊκή ορολογία. Στο παρά πέντε, αποφασίζει να πείσει τον πατέρα του να ταξιδέψουν μαζί. Να κάνουν τη βόλτα που πάντα επιθυμούσε ο κύριος Αντρίκος, να επισκεφθούν με την ευκαιρία και τους εκεί συγγενείς τους.

Θα είναι και για τους δύο **μια βόλτα γεμάτη θύμησης**, άλλοτε όμορφες κι άλλοτε πικρές, εξομολογήσεις και απολογισμούς που θα σκαλίσουν λάθη κι ενοχές. Ένα ταξίδι στη χώρα των θαυμάτων θαρρείς για τον γέροντα, λαμπερών και σκοτεινών, μια χαρά ανείπωτη για τον ξεναγό, κι ας γκρινιάζει που και που ο μπαμπάς. Και για τον Περικλή Χούρσογλου, εδώ σε μια καθαρά βιωματική φιλική κατάθεση, μια ευκαιρία να επαναπροσδιορίσει το δικό του ήθος ως άνθρωπος, γιος, πατέρας, σύζυγος, καλλιτέχνης, δάσκαλος. Οχι ξέχρωρα αλλά όλα μαζί, κάτι που κατά κανόνα ισχύει για τους δημιουργούς που ταυτίζουν τη ζωή με το έργο τους.

Ακόμη, τούτος ο αλά «Αγριες Φράουλες» περίπατος

παρέα με τον «κύριο με τα καφέ», θα σταθεί, μέσα στην απλότητά του, η έμπνευση για τον σκηνοθέτη του «Λευτέρη Δημακόπουλου» να παίξει με τον ρεαλισμό, τα πρόσωπα, τους χώρους, το φως. Ευρηματικά -πρόκειται σίγουρα για την πιο **ευφάνταστη ταινία** στη φιλμογραφία του- και μόνιμα στην υπηρεσία της σφιχτής δραματοουργίας, από την οποία τίποτα δεν περιττεύει, σταγόνα λίπους δεν ξεχειλίζει.

Ευθυγραμμισμένοι μ’ αυτή την οικονομία, και μακριά από τον θεατρίζοντα νατουραλισμό, είναι ο Αλέξανδρος Λογοθέτης, ένας ηθοποιός που ενδύεται φυσικά νομίζεις, χωρίς κόπο, τους εκάστοτε κινηματογραφικούς του ρόλους, και ο βετεράνος του σύγχρονου ελληνικού σινεμά Βασίλης Κολοβός, στα μάτια του οποίου καθρεφτίζονται με ακρίβεια όλα τα ανομολόγητα συναισθήματα και των δύο. Η χημεία είναι αφοπλιστική.

Ο υπογράφων δε θα πει τίποτα παραπάνω για αυτό το προσωπικό «8½» του Περικλή Χούρσογλου (ο Φελίνι και η Τζουλιέτα του πάνε κι έρχονται στην αφήγηση, σε άμεσες αναφορές). Παρά θα ομολογήσει πως, κόντρα στην εγκράτεια που οφείλει να έχει κάθε επαγγελματίας θεατής απέναντι και στις πιο δύσκολες συγκινήσεις, εδώ **τον πήραν τα ζουμιά**.

ΡΟΜΠΥ ΕΚΣΙΕΛ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΟΥΡΣΟΓΛΟΥ

Είναι σκηνοθέτης και σεναριογράφος, γεννήθηκε το 1955 στην Αθήνα, Ελλάδα. Σπούδασε Μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και Κινηματογράφο στη Σχολή Σταυράκου. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 10 Βραβεία και 3 Υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία: Εξέλιξη (2023), Συνάντησα και ευτυχισμένους μαστόρους (TV Series 2011), Ο Διαχειριστής (2009), Μάτια από νύχτα (2003), Ο κύριος με τα γκρι (1997), Λευτέρης Δημακόπουλος (1993), Styl (1986), Τυφλό σύστημα (Short 1984), Μικρά Πορτρέτα (TV Series 1982–1984), Τα μανικετόκουμπα (Short 1980).

